

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **H. s.r.o.**, IČ ■■■, se sídlem ■■■, zastoupeného JUDr. Jakubem Hájkem, advokátem se sídlem NH Partners, advokátní kancelář, s.r.o., Václavské náměstí 832/19, Praha 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2013, č. j. 23201/13/5000-14203-700681,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 9. 2013, č. j. 23201/13/5000-14203-700681, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítnul jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále též „správce daně“) ze dne 28. 1. 2013, č. j. 8886/13/4000-17102-203042, ze dne 13. 3. 2013, č. j. 78392/13/4000-17104-50259, ze dne 25. 3. 2013, č. j. 102648/13/4000-17104-050259 a ze dne 23. 5. 2013, č. j. 171303/13/4000-17104-050259. Těmito prvostupňovými rozhodnutími správce daně dle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) zamítl stížnosti na postup společnosti ■■■, a. s., se sídlem ■■■ (dále též „plátce daně“) při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „odvod“) podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o

podpoře“). Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedených rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu o stížnostech žalobce.

Žalobce uváděl, že je vlastníkem a provozovatelem fotovoltaické elektrárny ve Svijanech o celkovém instalovaném výkonu 680 kWp, a společnosti ■■■, a. s. v měsíci září, říjnu, listopadu a prosinci 2012 vyúčtoval výkupní cenu za elektřinu ze slunečního záření, ovšem tento distributor mu výkupní cenu neuhradil v plné výši, ale srazil z ní odvod podle § 7a a násl. zákona o podpoře. Dále žalobce popisoval, že správce daně nevyhověl jeho stížnostem proti postupu plátce daně. Uvedl, že se pro případ, že mu správce daně nevyhoví, domáhal změny metody výběru odvodu a posečkání s úhradou odvodu. Žalobce poukázal na závěr nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11-2, podle kterého zjevně nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne právní úprava odvodu a zrušení daňových prázdin na výrobce jako likvidační (tzv. rdousící efekt), či zasáhne samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobce nebyl nálezh Ústavního soudu respektován. Správce daně ani žalovaný se nezabývali tím, zda v případě žalobce byly podmínky pro uplatnění odvodu ve smyslu nálezu Ústavního soudu splněny či nikoli. Neposuzovali individuální rozměry případu a nezkoumali tzv. rdousící efekt. K prokázání skutečnosti, že individuální účinky odvodu a jeho výběru vůči žalobci dosáhnou intenzity protiústavního rdousícího efektu ve smyslu nálezu Ústavního soudu, žalobce přitom předložil znalecké ocenění znaleckého ústavu ■■■ a. s. Žalovaný tak dle názoru žalobce nedostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při svém rozhodování vycházel. Správní orgány navíc zkrátily žalobce na možnosti využít posečkání jakožto nástroje ke zmírnění negativních majetkových dopadů výběru odvodu ve smyslu nálezu Ústavního soudu. Žalobce dále poukázal na to, že v důsledku změny jednou stanovených pravidel došlo také k porušení principu legitimního očekávání a v konečném důsledku i k porušení žalobcova práva na svobodné podnikání. Žalobce namítal nepřípustnou retroaktivnost nové úpravy a porušení principu přiměřenosti a rovnosti při zásazích do základních práv. Dovolával se nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, kterým byla zrušena právní úprava srážkové daně ve výši 50% na příspěvek fyzickým osobám podle zákona upravujícího stavební spoření a státní podporu stavebního spoření. Dále namítal, že přijetím dané právní úpravy došlo k porušení závazků z mezinárodních smluv o ochraně investic. Tvrdil, že přijatá právní úprava je také v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů. Konstatoval, že otázka omezení garancí poskytnutých na základě výše uvedené směrnice prostřednictvím zákona o podpoře po marném uplynutí lhůty pro transpozici dosud nebyla v judikatuře Soudního dvora Evropské unie řešena a ani se nejedná o výklad práva Evropské unie, který ve svém kontextu nečiní problémy. Navrhoval proto, aby soud přerušil řízení a předložil Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, zda Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů má být vykládána v tom smyslu, že za její účinnosti, resp. po marném uplynutí lhůty pro její transpozici brání České republice jako členskému státu v omezení již zavedeného režimu podpory formou zavedení a výběru odvodu. Závěrem žalobce zdůraznil, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť není dostatečně odůvodněno. Žalovaný dle žalobce rezignoval na jakákoli skutková zjištění ohledně dopadů, resp. výběru odvodu na podnikání žalobce. Žalovaný ani správce daně se také dostatečně nevypořádali s námitkami žalobce uvedenými ve stížnostech. Žalovaný se nezabýval ani postupem finančního úřadu, který zcela ignoroval žalobcovu žádost o

posečkáni s výběrem odvodu. Žalobce se dovolával správního spisu žalovaného a navrhoval provést důkaz svým výsledkem a znaleckým oceněním znaleckého ústavu RSM TACOMA a.s.

Ze všech uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i správce daně a vrácení věci k dalšímu řízení a požadoval nahradit náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření především plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného je řešení rozporu institutu odvodu s ústavněprávními principy pouze v kompetenci Ústavního soudu. Ten se otázkou protiústavnosti odvodu zabýval v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012, v němž dospěl k závěru, že zavedením odvodu sice došlo ke snížení faktické podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, ale nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů. Podle žalovaného správce daně v daňovém řízení postupoval v souladu se základními zásadami správy daní a dle § 237 daňového řádu přezkoumal, zda plátce daně srazil odvod v zákonem stanovené výši a odvedl jej v zákonném termínu. V tomto směru nebylo shledáno pochybení. Žalovaný dále konstatoval, že o žádostech o posečkáni solárního odvodu za měsíc září, říjen a listopad 2012 již bylo rozhodnuto v samostatném řízení, a že rozhodnutí o žádosti o posečkáni odvodu za měsíc prosinec nebylo ke dni vyhotovení vyjádření doručeno. Pokud jde o rozhodnutí Ústavního soudu ve věci zdanění stavebního spoření, žalovaný uvedl, že za protiústavní bylo shledáno pouze zpětné zdanění příspěvku za rok 2010, zdanění stavebního spoření do budoucna Ústavní soud za protiústavní nepovažoval. Závěrem žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který zastává stejný názor jako žalovaný, že § 6 odst. 1 zákona o podpoře ukládá povinnost a pravomoci pouze Energetickému regulačnímu úřadu a nikoliv správci daně. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítnul a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Replika

V doplnění žaloby žalobce znovu poukázal na tzv. rdousící efekt odvodu a uvedl, že setrvává na své dosavadní argumentaci. Předložil nový znalecký posudek znaleckého ústavu ■■■ a.s. ze dne 24. 2. 2014. Dále oponoval závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod č. j. 1 Afs 76/2013-57. Závěr Nejvyššího správního soudu o tom, že konkrétní dopady odvodu na výrobce elektrické energie lze zohlednit pouze prostřednictvím prominutí daně podle § 259 a § 260 daňového řádu, vede dle žalobce k odeprání spravedlnosti, neboť předvídané rozhodnutí ministra financí o prominutí odvodu nebylo vydáno.

IV. Zjištění ze spisu

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud ověřil, že žalobce podal stížnost proti postupu plátce daně stížnosti podle § 237 odst. 3 daňového řádu, a to podáním ze dne 14. 1. 2013 na postup plátce daně v souvislosti se sražením odvodu za období září 2012, ze dne 20. 2. 2013 na postup plátce daně v souvislosti se sražením odvodu za období říjen

2012, ze dne 12. 3. 2013 na postup plátce daně v souvislosti se sražením odvodu za období listopad 2012 a ze dne 29. 4. 2013 v souvislosti s provedením srážky odvodu za období prosinec 2012.

Správce daně rozhodnutími ze dne 28. 1. 2013, 13. 3. 2013, 25. 3. 2013 a 13. 5. 2013 stížnosti žalobce na postup plátce daně podle § 237 odst. 4 daňového řádu zamítnul s odkazem na § 7a a násl. zákona o podpoře. Shledal totiž, že srážka odvodu za měsíc září, říjen, listopad a prosinec byla učiněna v souladu se zákonem, neboť dle právní úpravy měl plátce daně bez výjimky zákonnou povinnost odvod srazit, vybrat a odvést, protože byly naplněny zákonné podmínky pro odvod za elektřinu vyrobenou ze slunečního záření podle zákona o podpoře.

Žalobcova odvolání podaná proti rozhodnutím správce daně potom žalovaný napadeným rozhodnutím zamítnul a rozhodnutí správce daně potvrdil. Žalovaný při přezkumu prvostupňových rozhodnutí zjistil, že správce daně postupoval plně v souladu s platnou legislativou, a to i s ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Podle žalovaného není plátcům daně dána zákonná možnost povinností nedostát, aniž by mu nesplněním povinností odvod srazit a vybrat a odvést jej do 25 dnů po skončení odvodového období vznikla majetková a sankční odpovědnost. Správce daně přezkoumal, zda plátce daně srazil odvod v jednotlivých odvodových obdobích v zákonem stanovené výši a odvedl jej v zákonném termínu místně příslušnému správci daně. Žalovaný pak prověřil částky sražené plátcem odvodu a způsob jejich sražení a odvedení a dospěl ke shodnému závěru jako správce daně. Správně daně nebyl oprávněn posoudit rozpor odvodu s ústavním pořádkem, neboť je vázán zákonem a pouze v pravomoci Ústavního soudu je posuzovat soulad zákona o podpoře s ústavním pořádkem. Žalovaný zmínil, že touto otázkou se Ústavní soud zabýval v citovaném nálezu, ústavní stížnost skupiny senátorů zamítl a napadená ustanovení zákona o podpoře nezrušil, takže jsou i nadále součástí právního řádu a plátce daně ani orgány finanční správy je nemohou porušovat. Žalovaný v podrobnostech odkázal na nálezy Ústavního soudu, který žalobcovy odvolací námitky vypořádal. Žalovaný zdůraznil, že neshledal žádný rozpor mezi postupem plátce daně a právem Evropské unie. Konstatoval, že změnu výše podpory může v praxi provést buďto Energetický regulační úřad prostřednictvím změny výkupní ceny nebo zeleného bonusu v souladu se zákonem, nebo zákonodárce prostřednictvím změny zákona. Dále uvedl, že žádný právní předpis neukládá správci daně povolovat posečkání úhrady daně z úřední povinnosti. K podání žádosti o posečkání solárního odvodu jsou oprávněni výlučně plátcům daně, ale ani případné povolení posečkání nezabavuje plátce povinnost daň odvést. K navrhovanému důkazu znaleckým posudkem žalovaný poznamenal, že není průkazné, z jakých hodnot znalec vycházel. I kdyby však posudek jako důkaz připuštěn byl, nešlo by o důkaz prokazující likvidační dopad odvodu. Závěrem žalovaný odmítl, že by rozhodnutí správce daně bylo nepřezkoumatelné.

V. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno,

vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě nekonkretizuje, s jakými jeho námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Soud proto jen obecně konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, které skutečnosti správní orgán hodnotil a na základě jakých úvah dospěl ke svým závěrům. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy dle názoru soudu plně přezkoumatelné. Za nepřezkoumatelná nelze dle názoru soudu označit ani rozhodnutí správce daně o stížnostech. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce ve svých stížnostech namítal, že postup správce daně retroaktivně zasahuje do zákonem garantovaných cen, porušuje princip přiměřenosti a rovnosti, zasahuje do základního práva na ochranu vlastnictví, porušuje závazky České republiky vyplývající z mezinárodního práva, a je z toho důvodu neústavní. Dle názoru soudu se správce daně s těmito námitkami dostatečným způsobem v rozhodnutích o stížnostech žalobce vypořádal, když argumentoval, na základě jakých právní předpisů postupoval a že nemá oprávnění hodnotit zákonem stanovená kritéria a je jeho povinností postupovat v souladu se zákonem.

Následně se soud zabýval meritorními námitkami žalobce.

Podstatou celé žalobní argumentace je protiústavnost postupu orgánů finanční správy z důvodu porušení žalobcova práva na legitimní očekávání a práva vlastnického v jeho základu s ohledem na likvidační dopad zavedení odvodu. Žalobce také polemizuje s tím, nakolik byl v daňovém řízení prokázán rdousící efekt solárního odvodu, resp., zda správce daně v této souvislosti dostatečně zjistil skutkový stav.

Soud předesílá, že otázkou souladu úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního zařízení s ústavním pořádkem se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012, www.usoud.cz, na který soud v plném rozsahu odkazuje. Ústavní soud v citovaném nálezu nevyhověl návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona o podpoře upravující odvod a dospěl k ústavnosti této právní úpravy. Na závěr zmíněného nálezu dodal, že *„při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu.“* Podle Ústavního soudu totiž zjevně *„nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.“* Pro takové specifické případy pak zavázal obecné soudy *„udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité“* (bod [88] nálezu).

Následně vznikla otázka, jak vyložit uvedený příkaz Ústavního soudu, aby obecné soudy udělaly *„vše pro spravedlivé řešení“*, tj. v jakém řízení má být hodnocena ústavnost

aplikace solárního odvodu v konkrétních případech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013-57, publ. ve Sb. NSS 3 000/2014, dostupným na www.nssoud.cz, dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu. Rozšířený senát konstatoval, že stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcovi daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcovi byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat postup plátce pouze z hlediska zákonnosti, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Tento zákon kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům. V této fázi nalézacího řízení tedy nemá správce daně zákonnou možnost provádět správní úvahu, na jejímž základě by mohl v konkrétním případě modifikovat výši solárního odvodu. Podle rozšířeného senátu by tak bylo z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.

Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně (§ 237 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), ani v soudním řízení, které na ně navazuje. Pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy dle rozšířeného senátu proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu.

Pokud žalobce v doplnění žaloby zmiňuje, že rozhodnutí ministra financí o prominutí ve smyslu § 260 daňového řádu nebylo dosud vydáno, pak ani tato skutečnost nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Správce daně a žalovaný proto postupovaly v souladu se zákonem, pokud se při vyřízení stížnosti žalobce na postup plátce daně dle § 237 odst. 3 daňového řádu omezili na zjištění, zda byl odvod plátcem daně sražen a odveden v souladu s § 7a a násl. zákona o podpoře. Nebylo v jejich pravomoci přezkoumat postup plátce daně při sražení a následném odvedení odvodu z hlediska dodržení ústavněprávních principů a případného likvidačního dopadu zavedení odvodu na žalobce a zabývat se tzv. „rdousícím efektem“ v konkrétním žalobcově případě. Z tohoto důvodu také soud nepřikročil v souladu s § 52 s. ř. s. k dokazování posudky vyhotovenými společností ■■■ a.s.

Pokud jde o tvrzenou rozpornost s evropským právem, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 – 40, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2808/2013, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval souladem úpravy odvodu z platby za elektřinu vyrobenou ve fotovoltaické elektrárně s cílem směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a dospěl k závěru, že „(s)měrnice ukládá České republice povinnost zajistit, aby podíl energie vyrobené z obnovitelných zdrojů dosáhl v roce 2020 třinácti procent hrubé konečné spotřeby energie. Ponechává jí přitom široký prostor pro uvážení, jakými konkrétními opatřeními bude tohoto cíle dosaženo. Směrnice dovoluje, aby státy přikročily k subvencování výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, čímž činí výjimku z jinak poměrně striktního zákazu veřejné podpory. Směrnice však žádným způsobem nepředepisuje, že by stát musel přijmout nějaká konkrétní opatření typu zaručení výkupních cen, zaručení návratnosti investic, příspěvku na pořízení fotovoltaických elektráren, osvobození výroby energie z obnovitelných zdrojů od daně apod. Směrnice 2009/28/ES neobsahuje žádné ustanovení, na jehož základě by bylo možné dovodit právo stěžovatelky na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny do distribuční sítě, potažmo tedy zákaz provádět daňové srážky z příjmů provozovatele fotovoltaických elektráren. Stěžovatelkou namítaný požadavek neměnnosti pravidel podpory nevyplývá ani z odstavce 25 odůvodnění směrnice. Ba naopak, v tomto odstavci směrnice zdůrazňuje, že je důležité, aby členské státy mohly kontrolovat dopady a náklady vnitrostátních režimů podpory. Pro přímý účinek směrnice tak není splněna hned první z podmínek, tedy existence dostatečně určitého, přesného a bezpodmínečného závazku členského státu.“ Aplikovaná právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření nemá předobraz v žádné z norem evropského práva a žádná z těchto norem ani zavedení tohoto odvodu nebrání. Zavedením odvodu zcela nepochybně není ohrožen cíl směrnice, tedy dosažení stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů. Krajský soud proto neshledal důvod pro to, aby položil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku.

Soud rovněž konstatuje, že mezinárodní smlouvy o ochraně investic rovněž neobsahují přímo vykonatelná ustanovení týkající se otázky výkupních cen za energii vyrobenou v solárních elektrárnách či návratnosti investic apod. Proto soud dospěl k závěru, že ani těchto mezinárodních právních dokumentů se nemůže žalobce v předmětné věci účinně dovolávat.

V probíhajícím řízení pak není soud oprávněn zabývat se zákonností postupů správce daně a žalovaného v řízeních o žádostech o posečkáni úhrady odvodu a o žádostech o změnu metody výběru solárního odvodu. Ty byly nebo budou podrobeny soudní kontrole k samostatně podaným žalobám.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu

nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 8. ledna 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu